
Kad Bog Silazi

By David Wilkerson

December 29, 2008 Uvjeren sam da Gospodin pokušava prodrijeti do svoga naroda kao nikada ranije.

Kao što Pismo predskazuje, đavao je sišao s velikim gnjevom znajući da mu je vrijeme kratko. I upravo sada narod Božji treba veće izliće Duha Svetoga i nadnaravni dodir veći čak od onoga na Pentekost.

Sjetite se, Isusovi se sljedbenici na Pentekost nisu trebali bojati nuklearnog oružja. Nisu se suočavali s homoseksualnim brakovima u svome društvu. Nisu drhtali jer se gospodarstvo čitavog svijeta trese na rubu kolapsa. Očito je, da bismo se suočili s ovim posljednjim vremenima, potrebna nam je sila Duha Svetoga. To je bar jasno.

Doista, vapaj koji se danas čuje čuo se i u Izaijino vrijeme: "O da razdreš nebesa i siđeš, da ime svoje objaviš neprijateljima; pred licem tvojim tresla bi se brda, pred tobom bi drhtali narodi ... Odvijeka se čulo nije, uho nijedno nije slušalo, oko nijedno nije vidjelo, da bi koji bog, osim tebe, takvo što činio onima koji se u njega uzdaju" (Iz 63,19; 64,1-3).

Odakle je dolazio taj vapaj? Od proroka koji je tugovao nad mrtvilom naroda Božjeg, čovjeka koji je jasno znao što je potrebno: duhovno pohođenje od Gospodina. Izaija je govorio: "Gospodine, ne možemo dalje kao dosad, s istom mrtvom vjerskom rutinom. Potreban nam je dodir od tebe kakva nikada nismo upoznali." Ovaj vapaj došao je u vrijeme snažnoga proročanskog propovijedanja.

Izaijina proročka poruka čula se širom nacije. Bilo je to vrijeme velikih vjerskih okupljanja; zborovi, orkestri i narod ispunili su sinagoge. Narod je bio dobro poučen Pismu i držao je sve odredbe crkve. Međutim, usprkos svoj toj aktivnosti – učenju, raskošnim svečanostima i dobrim djelima – ozračje u sinagogama bilo je mrtvo. Vršenje Božjega djela narodu je postalo muka iz jednog razloga: u njihovim ritualima nije bilo ništa od Božje nazočnosti.

Prorok Mihej govorio je za Boga: "Narode moj, što sam ti učinio? Čime sam te zamorio? Odgovori mi" (Mih 6,3). Gospodin je izazivao svoju Crkvu: "Recite mi, što sam učinio da sam vas umorio? Pozivam vas da posvjedočite što sam učinio što je izazvalo vaše mrtvilo."

Dok je Izaija gledao po beživotnoj Crkvi, bio je potaknut reći: "Nema nikog da tvoje ime prizove, da se probudi i osloni o tebe ... Opustješe sveti gradovi tvoji" (Iz 64,6.9). U biti, Izaija je govorio: "Gospodine, blagoslovio si nas dobrim učiteljima, glazbom i programima. Ali nemamo tvoje nazočnosti, tvoje vatre, sile tvoga Duha Svetog. Ne vidim nikoga da te priziva. Gospodine, razdri nebesa, siđi i dotakni nas."

Ljubljeni, kakva slika današnje Kristove crkve! Blagoslovljeniji smo s više sredstava za evangeliziranje od bilo koje druge generacije. Imamo više medija za evanđelje, više knjiga, web stranica, televizijskih i radio programa nego ikada ranije. Sad su pastiri i zajednice obrazovaniji nego ikada. Imamo više znanja o Bibliji, čovječanstvu i nama samima nego ikada u povijesti.

Međutim, iz nacije u naciju kršćanin može ući u crkvu koja vjeruje u Bibliju i izaći iz nje, a da nije iskusio Isusovu nazočnost. Još je uvijek rijetko vratiti se s bogoslužja i reći: "Probudjen sam i ponovno živim jer sam bio u domu Božjem." Jednostavno rečeno, u mnogim crkvama djeluje vrlo malo sile Duha Svetoga. Po mom mišljenju, promašili smo Izaijin vapaj: "Gospodine, otkrij se. Dotakni svoj narod još jednom."

Stoljećima ranije, isti se vapaj čuo u jednom drugom ostatkulsti vapaj čuo se i od sto dvadesetorice vjernika koji su se okupili u iznajmljenoj sobi u Jeruzalemu. Bilo je to vrijeme vrlo slično Izaijinom – razdoblje velikoga vjerskog svetkovanja, s mnoštvom koje je hrlilo u hram iz svih krajeva Izraela. Bila je to raskošna svečanost i sinagoge su vrvjele religioznim ljudima. Međutim, ta okupljanja bila su bez života. Ljudi su tu uglavnom bili promatrajući obrede.

Možda se pitate: "Kako to može biti? Bila je to generacije koja je sjedila pod gorljivim propovijedanjem Ivana Krstitelja. Bila je to generacije koja je promatrala Boga u tijelu, Isusa, kako hoda među njima i čini čudesa." No ipak su bili bez života, suhi, prazni.

Sam je Isus zaplakao nad tim vrlo religioznim ljudima. Vikao je: "Imate vanjski oblik pobožnosti i dajete milostinju, ali u sebi ste mrtvi. Revni ste u svojim ritualima, ali u vašim srcima uopće nema života." Nisu ih probudili ni znaci ni čuda koja je Isus činio. Nisu bili dotaknuti ni kad je izbacivao demone oslobađajući ljude koji su godinama trpjeli u demonskom ropstvu. Na kraju su ga čak odbacili, odbijajući Božju ponudu milosti.

Međutim, Gospodin nikada nije digao ruke od svoga naroda. Isus je prorokovao svojoj sto dvadesetorici: "Spustit ću kišu svoga Duha na svako tijelo." Da bi ih pripremio za to, rekao im je: "Idite u Jeruzalem i ostanite ondje dok ne dođem."

Kristova poruka njegovim sljedbenicima bila je u biti ovo: "Kad budete zajedno, oganj će pasti na čitavu zajednicu i vaša će se srca rastaliti. Moj nadnaravni oganj uklonit će sva brda – u vašim bližnjima, u ostalim Židovima i u svim nacijama. Rastalit će se brda tvrdoće i nevjere i tisuće će biti spašene u jednom satu. Sâmo spominjanje mog imena osvjedočit će i uvjeriti mnoge."

Dok su se ova sto dvadesetorica vjerno okupljala u gornjoj sobi, nisu čekali neki određen datum na kalendaru. Biblija kaže: "...svi bijahu jednodušno na istome mjestu" (Dj 2,1). To znači da su se skupljali kao jedno tijelo s jednim naumom – da će vidjeti ispunjenje Isusa obećanja. Njihov je vapaj bio isti kao u Izaijino vrijeme: "Gospodine, razdri nebesa i siđi. Neka se sva brda opozicije, ljudske i demonske, rastale u tvojoj nazočnosti da bi izgubljeni mogli biti spašeni."

Znamo što se dogodilo: Duh Sveti je pao s vidljivim ognjem koji se pojavio na glavama učenika. Ovo sveto izliće odvelo ih je na ulice Jeruzalema gdje je tisuće beživotnih vjernika vidjelo i čulo što se dogodilo. Odmah je Duh pao na to mnoštvo taleći svako brdo opozicije. Petar se digao da propovijeda i iznenada su se oni koji su odbacili Isusa – mase koje su otvrdnule svoja srca – rastalili na spomen Kristova imena. I tri je tisuće ljudi zavapilo da se spasi.

Pogledajte što je Bog u tom trenutku učinio. Svuda širom svijeta u ono su vrijeme bili ratovi, bune, carstva su porobljavala narode; bilo je to vrijeme velikog mraka. Mnogi milijuni bili su zaposleni baveći se trgovinom kad su pristajali teretni brodovi i karavane trgovaca prolazile zemljom. Međutim, Božje je zanimanje bilo na sto dvadesetorici poniznih svetih koji su bili okupljeni u maloj iznajmljenoj sobi i molili, te se usredotočio na njih. Što nam to govori? Jednostavno rečeno, kad Bog pali šibicu, potrebno je suho pruće da uhvati vatru. Kad je na Pentekost njegov Duh zapuhao na one svete, treperavi plamen postao je vatra koja je ubrzo zahvatila cijelu zemlju.

Širom svijeta još se jednom diže isti vapajNaš Gospodin ima sveti ostatak u svakom narodu. Upravo sada on priprema ljude koji su se pokrenuli da ga dohvate. U malim crkvama i okupljanjima širom kugle zemaljske – u Kini, Indiji, Europi, Africi, Sjevernoj i Južnoj Americi – diže se vapaj koji postaje sve žarči: "O, Bože, razdri nebesa i siđi. Pošalji oganj svoga Duha Svetog. Rastali sve tjelesno i očituj svoju

nazočnost."

Oni znaju da se Isusove riječi učenicima odnose i na njih: "Moj će Duh sve promijeniti u jednom trenutku. Sva brda tvrdoće i nevjere rastalit će se i dojurit će svi koji su sad protiv vas." Kad se to dogodi, neće biti reklamiranja tog događaja – neće biti televizijski kamera, senzacionalnih evanđelista, organizatora koji "izmišljaju" probuđenja. Umjesto toga, bit će samo očajni i gladni ljudi koji čekaju na Gospodina da im se otkrije u svojoj slavi i spasonosnoj sili.

Narod Božji zna da je on u ova uznemirena vremena jedini izvor pomoći, a ubrzo će i svijet to znati. Dok gospodarstvo širom svijeta tone sve dublje, dok Iran i Rusija sve više prijete i globalne se nesreće sve više pojavljuju, ljudi neće trpjeti poruke samoispunjenja. U svijetu koji juri van kontrole zahtijevat će spoznati stvarnost Božju.

A obećanje koje je Bog dao Izaiji odnosi se i na današnji dan: "Odvijeka se čulo nije, uho nijedno nije slušalo, oko nijedno nije vidjelo, da bi koji bog, osim tebe, takvo što činio onima koji se uzdaju u njega (koji čekaju na njega)" (Iz 64,3). Bog će činiti nove i svježije stvari, stvari za koje se ranije nije čulo, stvari koje čak ni njegov narod nije mogao nazrijeti. Pavao kaže da ćemo iskusiti te divne stvari: "Nama je to Bog objavio po Duhu" (1 Kor 2,10).

Tko će primiti to obećano izliće? "Oni koji se uzdaju u njega (koji čekaju na njega)." Riječ za "čekati" ovdje znači "vezati zajedno", "okupiti zajedno". U ovom slučaju, Božji se narod skuplja i veže zajedno s jednom namjerom i držeći se jednoga obećanja: da će on sići svojom nazočnošću i rastaliti sva srca.

Već postoje dokazi da Bog razdire nebesa i silazi svojim Duhom. Zahvaljujući sve većoj gladi koju vidim u Kristovom tijelu, tu su i drugi dokazi:

1. *Tu je bujica radosti bez obzira što stvari postaju sve mračnije.* To je jedan od najsigurnijih dokaza da je Duh Sveti počeo nadnaravno djelovati. Duh radosti izliva se nad narodom Božjim i oni ga trijumfalno slave usred mračnih vremena: "Pomažeš onima što pravdu čine radosno" (Iz 64,5).

U danima koji dolaze, ta će radost biti sredstvo naše snage. Naša služba prima izvješća sa svih krajeva svijeta koja govore kako Crkva doživljava nadnaravnu radost u najgorim uvjetima. To se događa među običnim kršćanima koji su molili Gospodina da ih razbudi. Njihova su se brda straha rastopila poput voska i sad kliču od radosti.

2. *Kad Duh Sveti dolazi poput bujice kiše, on povikom budi Kristovu zaručnicu.* Što je povik Duha? "Zaručnik dolazi! Izidite mu u susret!" (Mt 25,6).

Tragično, ali poruka o Kristovom drugom dolasku gotovo je nestala s današnjih propovjedaonica. Sadašnja generacija pastira, evanđelista i pisaca rijetko spominje Isusov skori povratak. Čak i na Internetu, gdje su bezbrojne poruke koje govore o Crkvi, nema ni glasa o Kristovom dolasku. Međutim, Ivan kaže da će povik Crkve u posljednjim danima biti: "Duh i zaručnica vele: 'Dođi!' Tko čuje, neka rekne: 'Dođi!' Tko je žedan, neka dođe; tko želi, neka badava uzme vode života" (Otk 22,17).

Recite mi, gdje su glasovi koji viču: "Dođi, Gospodine Isuse!?" Krist je upozorio svoju Crkvu: "Dakle: bdijte, jer ne znate u koji dan dolazi vaš Gospodin" (Mt 24,42). "Zato i vi budite pripravnici, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate" (Mt 24,44). "Njegova se zaručnica opremila" (Otk 19,7). Gdje je Crkva koja bdije, čeka i čezne za Isusom?

Isus je imao stroge riječi za one koji će se rugati njegovom skorašnjem povratku: "... zli sluga u srcu svome kaže: 'Moj gospodar neće doći zadugo' i počne ... jesti i piti s pijanicama, (ali) doći će gospodar njegov u dan kad ga ne očekuje i u čas koji ne poznaje" (Mt 24,48-50).

Pitam vas, je li ikada postojalo vrijeme kad je čovječanstvo bilo tako gramzljivo? Slavlje je završilo – gospodarstva čitavog svijeta se tresu – međutim, mnogi, uključujući mnoge u Crkvi, to poriču. Upravo sada, Duh Sveti se izlijeva da probudi zadrijemalu Crkvu da se pripremi za njegov dolazak: "Ovaj svijet nije vaš dom. Dakle, probudite se! Pripremite se za susret sa svojim Zaručnikom!"

Kad Duh Sveti dođe, nikakva sila u paklu i na zemlji neće moći spriječiti njegovo djelovanje. Znam da Biblija kaže da je sotona sišao u ovim posljednjim danima s velikim gnjevom. Ali ne mogu zamisliti da bi Bog dopustio sotoni i njegovim silama da slobodno napadaju Crkvu bez dolaska Duha Svetoga u još većoj sili i očitovanju.

Znam da Biblija kaže da će zli ljudi postajati gori i pokvareniji i da će doći do velikog otpada. Znam da kaže da će ljubav mnogih ohladnjeti i da će mnogi doživjeti brodolom vjere. Znam da kaže da će doći lažni propovjednici da prevare mnoge i da će ljudi više ljubiti požudu nego Boga. Znam da kaže da će čak i Božji izabrani biti jako kušani. I znam da će mnoge crkve postati mlake što će se više Kristov dolazak primicati.

Ali, ljubljani, ništa od toga ne može spriječiti djelo Duha Svetoga. Ništa ne može utišati povik pobjede koji on donosi. Ništa ne može zadržati veliki val trijumfalnog slavljenja koji dolazi. Ništa ne može ugasiti njegovu vatru i zaustaviti njegovu kišu da ne pada.

Dragi sveti, potičem vas da se pripremite za one na vašem radnom mjestu koji će doći pitajući: "Znam da si kršćanin. Tako sam uznemiren s onim što se događa na svijetu. Molim te, reci mi, što ti vjeruješ." Svakoga poniznog pastira male crkve i svakoga vođu nevidljive molitvene grupe potičem: Kamo god ste pozvani, Duh Sveti želi doći među vas, dotaći vas i probuditi. Hoćete li to vjerovati?

Jedino na što su ona sto dvadesetorica učenika morala staviti svoju ruku bilo je Isusovo obećanje da će doći. I došao je sa silom koja nije bila vidljiva u svoj povijesti. Isto tako i danas, sve što moramo zgrabiti jest obećanje našega Gospodina. On obećava svima koji će ga slijediti: "Predajem vam kraljevstvo" (Lk 22,29).

Gospodin sada čuje vapaj svoga naroda širom svijeta te izlijeva svoga Duha Svetog s njegovim vlastitim povikom: "Dođi, Gospodine Isuse" (Otk 22,20). Dok Duh pada i budi naša srca, neka to bude i naš povik: "Isus dolazi! Izidimo mu u susret!"

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org